

МАЛКИЯТ ГАЛИЦИЕЦ ИСПАНСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от испански: Атанас Далчев, —

chitanka.info

Там, където морските вълни се разбиват в стръмните скали, в Галиция, на края на испанската земя, в едно градче живеело малко момче. То нямало близки освен по-големия си брат, но брат му заминал далеко зад морето — в славния град Кадис, където мачтите на корабите се издигат като гора над лазурното море, а топлият вятър надува веселите платна. Там той пренасял от корабите на брега тежки бали с подправки и печелел добри пари, а малкият брат останал в родината си и трябвало сам да се прехранва. Но ненапрасно той бил роден в Галиция — той бил находчив и не знаел що е отчаяние. Започнал да търгува с вода, подсладена с анасон, защото освен вода нямал друга стока, и от сутрин до вечер из улиците на града се носел звънкият му глас: „Кой тук е жаден? Кому да продам прекрасната, ледена, свежа вода?“

И веселите бедняци, а дори и знатните кабалеро подхвърляли на момчето по един сентимо за чаша студена сладка вода. Но отминали горещите дни, откъм океана духнал студеният вятър и никой вече не купувал вода от малкия пъргав галициец. Тогава момчето решило да замине при по-големия си брат в славния град Кадис, към топлото лазурно море. То отишло на пристанището и се обърнало към капитана на един прекрасен кораб с кралското знаме на мачтата:

— Сеньор капитан — казало момчето, — откарайте ме в славния град Кадис, където мачтите като гора се издигат над вълните, а топлият вятър надува веселите платна.

Капитанът пъхнал ръце в джобовете на бродираната си със сърма дреха и отговорил:

— Разбира се, че ще те отведе, ако ми заплатиш два дублона.

— Но аз нямам и една песета! — казало момчето. — Нима вашият кораб не е достатъчно голям, за да ме откара по-евтино?

Капитанът високо се засмял:

— На бедняк като тебе не подобава да плава под знамето на краля. Я върви и потърси някоя мръсна гемия, на която пътуват дрипльовци като тебе!

Тогава момчето отишло при капитана на една стара гемия с черни изпокъсани платна. То му се поклонило и казало учтиво:

— Сеньор капитан, откарайте ме в славния град Кадис, където мачтите като гора се издигат, а топлият вятър надува веселите платна.

Капитанът измъкнал кривата си лула от устата и измърморил:

— Ще те закарам, ако ми платиш две песети.
— Но аз нямам нито един сентимо! — отговорило момчето. —
Вашият кораб е достатъчно прекрасен, за да ме отведе безплатно.
— Я върви да се шегуваш с другиго!
В отговор момчето се засмяло:
— Сеньор, добрата шега е по-скъпа от парите.
— Стига си ми пял и се махай! — изревал морякът.
— Вие сте прав, сеньор — продължил малкият галициец, —
песента струва още по-скъпо и съм готов да ви докажа това на дело.
— Че как ще ми докажеш това? — учудил се капитанът.
— Ах, уважаеми сеньор — поклонило се момчето, — хайде да се
уговорим така: ако аз ви изпея песен и тя ви хареса, вие ще ме откарате
в Кадис с вашата фрегата и няма да ми искате нито сентимо.
— Добре — казал капитанът и се озъбил. — Но помни, че аз не
мога да понасям песните и ако ти не ми угодиш, ще те изхвърля като
куче зад борда!



Момчето пъргаво скочило на палубата на старата гемия и след малко били вече в открито море. Корабът започнал да подскача от вълна на вълна и да се поклаща ту на едната, ту на другата си страна, а капитанът взел да събира пари от пътниците, които плавали с жалката му гемия. Накрая той отишъл и при малкия галициец.

— Плащай — мрачно казал капитанът, но момчето не му подало пари, а звънко запяло, докато солените пръски на вълните заливали от главата до краката него, както и всички, които били на палубата:

*Сеньор капитан, с пазарлъци не става:
ти нас тук със солена вода ни гощаваш.
Ще почерпя всички със сладка вода.
Не си ли аз сметките с тебе видях?*

Като чули песента му, моряците се разсмели високо, но суровият капитан дори не се и усмихнал.

— Плащай, дрипльо! — казал той още по-сопнато. — Тая песен не ми харесва.

Момчето запяло още по-силно, без да обръща внимание на вълните, които вече прехвърляли борда и заливали краката на моряците и пътниците:

*Напразно на моята песен се сърдиш
и заплашваш в морето сега да ме хвърлиш.
Да нагълташ солена вода от морето
не струва дори една медна монета.*

Но капитанът дори не доизслушал песента.

— Нахално момче — ревнол той. — Плащай, или ще те удавя като куче в морето!

Тогава момчето подхванало трета песен:

Колко щеш ме плаши, сеньор лош,

*но в морето не ща като пес да потъна.
По-добре е във джоба да бръкна до дъно
и дълга си да върна до грош.*

— Ето тая песен ми харесва! — казал капитанът и протегнал ръка да си получи парите, но момчето отблъснало ръката му и му се изсмяло в очите:

— Аз разчитам на думата ви, сеньор капитан. Уговорката си е уговорка. На вас ви хареса моята песен — значи сметките ни са уредени!

Капитанът заповядал на моряците да вадят водата от славната му фрегата, а след три дни малкият галициец пристигнал в Кадис на брега на лазурното море и се срещнал със своя любим брат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.